

Az asztalitenisztől az informatikáig

A bajsai Námesztovszki Zsoltról először sportpályafutása kapcsán hallottunk, hiszen asztaliteniszezőként egyéniben egyszer, csapatban pedig kétszer országos bajnokságot nyert, tagja volt a válogatottnak, majd edzőként is több kiváló játékos útját egyengette a siker felé vezető úton. Időközben a szabadkai Magyar Tannyelvű Tanítóképző Karon szerzett oklevelet, jelenleg tanársegédként oktatási informatikát tanít ott. Vele készült az alábbi beszélgetés.

– *Mikor határozta el, hogy tanári pályára lépés?*

– A topolyai általános gimnázium befejezése után döntöttem így, beiratkoztam az akkor még Zomborhoz tartozó tanítóképző karra. Tanulmányaimmal párhuzamosan asztaliteniszeztam és edzősködtem Topolyán meg Magyarországon egyaránt, tehát már a tanítóképző előtt is sokat dolgoztam gyerekekkel. Tanulmányaim befejezése után kaptam egy nagyon kedvező magyarországi ajánlatot: két évig Soltvadkerten éltem, a magyar válogatottban játszó, vidéken élő játékosokat – a többi között a több Európa-bajnoki érmet nyert Ambrus lányokat, illetve Palatinus Martint – edzettem. A tanítóképző önállósulásakor, azaz a Magyar Tannyelvű Tanítóképző Kar megalakulásakor – ekkor már magiszteri tanulmányaim vége felé jártam – felajánlották: töltsöm be az informatika és az informatikai jellegű tantárgyak tanársegédi állását. Elfogadtam.

– *Azonnal igent mondtál a felkérésre, vagy hezitáltál egy picit?*

– Rögtön igent mondtam, habár a szerződésem akkor még a soltvadkerti klubhoz kötött. Elég nehéz volt az első fél év, hiszen Soltvadkerten edzősködtem, Szabadkán tanítottam, hétvégén otthon, Bajsán tartózkodtam, valójában egyszerre három helyen éltem. De ekkor már belemélyedtem a doktori disszertáció megírásába, a tudományokba. Az asztalitenisztől sem szakadtam el teljesen, Topolyán a felnőtt csapattal a II. ligában játszunk, emellett kisgyerekekkel is foglalkozom.

– *Szakmaként vagy hivatásként tekintesz-e a tanári pályára?*

– Természetesen hivatásként. Az egyetemi tanári pálya egy kicsit különbözik az általános vagy a középiskolai tanári pályától, mivel a felsőoktatásban jelentős szerepet játszik a kutatómunka. Tehát az oktatáson kívül kutatással, felmérésekkel, kísérletekkel, új modellek alkotásával is foglalkozunk. A kutatás a magiszteri és a doktori munkák része, s az egyetemi rendszerben fontos előrehaladáshoz is meghatározott számú publikáció szükséges, ami a kutatómunkán alapszik. A magiszteri titulust 2008-ban

szerztem meg, jelenleg a doktori disszertációm megvédése előtt állok, a nagybecskereki Műszaki Karon jelentettem be ezt. Az oktatási informatika nagyon sok szakterületet érint, a lényege: hogyan segíthet a számítógép a tanároknak, tanítóknak az oktatásban.

– *Hogyan emlékszel vissza a pályád kezdetére?*

– A tapasztalathiány kissé megnehezítette az első lépéseket, de csakhamar sikerült beilleszkednem. Nagyon hálás vagyok volt a tanárainak, elsősorban Káich Katalin dékán asszonynak, aki visszahívott Magyarországról, és mind az informatika oktatásában, mind az informatikai környezet (számítógépek, wireless-hálózat, interaktív táblák stb.) kialakításában támogatott. Köszönettel tartozom egykori, ma már nyugdíjas tanáromnak, dr. Pintér Jánosnak is, aki a gyakorlati oktatás terén szabad teret adott számomra.

– *Nem sokkal vagy idősebb hallgatóidnál. Nehéz volt ezt megszokni?*

– Egy kicsit furcsa, de nagyon érdekes helyzet ez. Tanítványaim zöme 20-21 éves, de vannak idősebb, 27-28 éves hallgatóim is. A nálam fiatalabb hallgatóimat normális esetben tegezném, tanárként viszont magázzuk egymást, az idősebb tanárainkat pedig, amióta kollégák letünk, tegezem. Egy teljesen fordított helyzet állt elő, de már megszoktam és alkalmazkodtam hozzá.

– *Milyen egy jó tanár?*

– Egy jó informatikatanárnak állandóan követnie kell a változásokat. Amikor erre a pályára léptem, többen is mondták, hogy ez elég problémás tudományterület, mivel nagyon gyorsan fejlődik, s nem ajánlják, mert gyorsan elveszítem majd a fonalat. Úgy érzem, ha valaki nem képes annyi időt szentelni a hivatásának, ami elegendő ahhoz, hogy kövesse a területén végbemenő változásokat, s előre lássa az újabbakat, akkor az igazából nem idevaló. Nagyon fontos az anyagfejlesztés is. Felmérések igazol-

ták, hogyan tanulnak leghatékonyabban az egyetemisták. Bejönnek, lehallgatják az előadást, számítógépen elvégezzük a gyakorlati dolgokat, de egyre inkább követelmény, hogy az anyag legyen fent PDF-ben a világhálón, legyenek elektronikus próbatesztek, prezentáció, bemutatás külső linkekkel gazdagítva. Sok időt szánok a tananyag fejlesztésére, hallgatóim egy helyen megtalálják a nekik szükséges anyagot, saját blogot vezetek, ahol szintén minden megtalálható. Egy keretrendszerbe bejelentkezve a hallgatók tesztelhetik saját tudásukat, próbateszteket tölthetnek ki, ellenőrizhetik, hol is tartanak a tanulási folyamatban. Különböző bementők készítése, multimédiás eszközökkel, filmklippekkal való alátámasztása igen vonzó a hallgatók számára. Egy hatásos prezentációra mindenki felkapja a fejét.

– *Mit tanácsolsz a pályakezdés előtt álló fiataloknak?*

– Sokan a külföldön való továbbtanulás és az itthon maradás között vacillálnak. Fontos, hogy olyan pályát válasszanak, amit szeretnek, s amellyel munkába is tudnak állni. Főként azok voksolnak a Magyarországon való továbbtanulásra, akik fenntartással fogadják a szerb tannyelvű továbbképzést. De hát még a legkeményebb szakszövegekkel is meg lehet birkózni egy hónap alatt. A másik problémás dolog a diplomahonosítás. Sokan olyan szakot fejeznek be, ami nálunk nem létezik, s ilyenkor gondot okoz a diploma honosítása. A fiataloknak el kell dönteniük, hol is szeretnének majd munkába állni, hol képzelik el jövőjüket, s ez nagymértékben meghatározza, hol is tanuljanak tovább. Amikor ezt eldöntötték, akkor kiválaszthatják, mely szakirány a megfelelő a számukra.

– *Mit csinálsz, amikor épp nem tanítasz?*

– Asztaliteniszezek, paintballozunk, valamint a családommal és a barátnőmmel töltöm az időm. Szeretek kirándulni, utazgatni. Rengeteget dolgozom otthon, a tananyag fejlesztésére sok idő elmegy, s olyan dolgokat próbálok megtanulni, amivel nálunk még senki nem foglalkozott. Mostanában az interaktív táblákkal foglalkozok alaposabban, fejlesztéssel próbálkozom, illetve azokat a rendszereket tesztelem, amelyeket Szerbiában még nem teszteltek és még nem próbáltak ki az oktatásban. Szeretném beépíteni az interaktív táblát a hagyományos oktatásba, lememem, mennyire hatásosak a különféle modellek, mennyire motiváltak a résztvevők – fejezte be beszélgetésünket Námesztovszki Zsolt, a szabadkai Magyar Tannyelvű Tanítóképző Kar oktatási informatika tanársegédje.

TÓTH Tibor